

ความพยายามลอบสังหารคอนราด อาเดนาวร์: แผนการเพื่อขัดขวางการชดใช้ค่าเสียหาย

ในช่วงปีแรกๆ ของเยอรมนีตะวันตกหลังสงครามโลกครั้งที่สอง คอนราด อาเดนาวร์ นายกรัฐมนตรีคนแรกของประเทศ กลายเป็นบุคคลสำคัญในการฟื้นฟูประเทศที่ถูกทำลายและคืนสถานะบนเวทีโลก เขาเป็นนักต่อต้านนาซีที่มุ่งมั่นและคาทอลิกที่เคร่งศาสนา อาเดนาวร์นำเยอรมนีตะวันตกตั้งแต่ปี 1949 ถึง 1963 นำพาไปสู่ประชาธิปไตย การฟื้นตัวทางเศรษฐกิจ และการปรองดองกับศัตรูเก่า อย่างไรก็ตาม ความพยายามของเขาในการเจรจาชดใช้ค่าเสียหายกับอิสราเอลสำหรับความโหดร้ายของโฮโลคอสต์ทำให้เขาเป็นเป้าหมายของฝ่ายค้านสุดโต่ง เมื่อวันที่ 27 มีนาคม 1952 ระเบิดพัสดุที่ส่งถึงอาเดนาวร์ระเบิดที่สำนักงานใหญ่ตำรวจมิวนิก คร่าชีวิตตำรวจหนึ่งนายและเปิดโปงแผนการลอบสังหารที่น่าตกใจซึ่งเชื่อมโยงกับนักรบอิสราเอล เมนาเฮม เบกิน บทความนี้สำรวจบริบท การดำเนินการ และผลที่ตามมาของความพยายามอันกล้าหาญนี้ในการสังหารนายกรัฐมนตรี โดยส่องแสงสว่างให้กับบทที่ไม่ค่อยมีคนรู้จักในประวัติศาสตร์สงครามเย็น

คอนราด อาเดนาวร์ และข้อตกลงการชดใช้ค่าเสียหาย

คอนราด อาเดนาวร์ เกิดปี 1876 ในโคโลญ เป็นนักการเมืองที่มีประสบการณ์และมีประวัติต่อต้านนาซี ในฐานะนายกรัฐมนตรีโคโลญในสมัยสาธารณรัฐไวมาร์ เขาต่อต้านระบอบฮิตเลอร์ ถูกจำคุกและใช้ชีวิตอย่างสันโดษในช่วงสงคราม หลังปี 1945 เขาร่วมก่อตั้งสหภาพประชาธิปไตยคริสเตียน (CDU) และกลาย成为นายกรัฐมนตรีคนแรกของเยอรมนีตะวันตกในปี 1949 ด้วยภารกิจฟื้นฟูชาติที่พังพินาศ นโยบายต่างประเทศของเขามุ่งเน้นการรวมตัวกับตะวันตกและการปรองดองกับศัตรูเก่า รวมถึงฝรั่งเศสและสหรัฐอเมริกา หิน cornerstone ของวาระศีลธรรมและการทูตของการจัดการกับความรับผิดชอบของเยอรมนีต่อโฮโลคอสต์

ในปี 1951 อาเดนาวร์เริ่มการเจรจาข้อตกลงการชดใช้ค่าเสียหายกับอิสราเอล เพื่อให้การชดเชยทางการเงินแก่ผู้รอดชีวิตจากโฮโลคอสต์และรัฐยิวที่เพิ่งเกิดใหม่ การเจรจาที่เป็นทางการในข้อตกลงลักเซมเบิร์กเดือนกันยายน 1952 มีความขัดแย้งอย่างลึกซึ้ง ในเยอรมนี บางคนมองการชดใช้เป็นภาระเศรษฐกิจหรือการยอมรับความผิดส่วนรวม ขณะที่ในอิสราเอล หลายคนต่อต้านการรับเงินจากเยอรมนี โดยมองว่าเป็นการทำให้ชาติที่รับผิดชอบการฆ่าล้างเผ่าพันธุ์ชาวยิวหกล้านคนถูกต้องตามกฎหมาย กลุ่มหัวรุนแรง โดยเฉพาะที่เกี่ยวข้องกับองค์กรกองกำลังติดอาวุธไซออนนิสต์ Irgun ประณามข้อตกลงนี้ว่าเป็นการทรยศต่อเหยื่อโฮโลคอสต์ โดยโต้แย้งว่าผู้รอดชีวิตควรได้รับการจ่ายเงินโดยตรงแทนที่จะเป็นเงินที่ไหลผ่านรัฐบาลอิสราเอลสำหรับโครงการสร้างรัฐ

เมนาเฮม เบกิน และความเชื่อมโยงกับ Irgun

หัวใจของแผนการลอบสังหารคือเมนาเฮม เบกิน บุคคลสำคัญในประวัติศาสตร์อิสราเอลที่ต่อมาเป็นนายกรัฐมนตรีตั้งแต่ปี 1977 ถึง 1983 และแบ่งปันรางวัลโนเบลสันติภาพปี 1978 สำหรับข้อตกลงแคมป์เดวิด ในปี 1952 เบกินเป็นผู้นำของ Herut พรรคการเมืองฝ่ายขวาที่มีรากฐานในขบวนการไซออนนิสต์รีวิชันนิสต์ และอดีตผู้บังคับบัญชาของ Irgun กองกำลังติดอาวุธก่อนรัฐที่รับผิดชอบการโจมตีต่อกองกำลังอังกฤษในปาเลสไตน์ เบกิน ซึ่งครอบครัวเสียชีวิตในโฮโลคอสต์ คัดค้านข้อตกลงชดใช้อย่างดุเดือด โดยมองว่าเป็นการประนีประนอมทางศีลธรรมที่อนุญาตให้เยอรมนี “ซื้อ” การยกโทษ

การคัดค้านของเบกินไม่ใช่แค่คำพูด ตามการเปิดเผยในภายหลัง เขาสนับสนุนแผนการลอบสังหารอาเดนาวร์อย่างแข็งขันเพื่อขัดขวางการเจรจาใช้ แผนนี้ถูกจัดโดยกลุ่มเล็กของอดีตสมาชิก Irgun รวมถึงเอลีเชอร์ ชูติต ซึ่งเล่าเรื่องการมีส่วนร่วมของเขาในบันทึกความทรงจำที่ตีพิมพ์หลายทศวรรษต่อมา **Be'shlhut Ha'matzpun (ในการกิจแห่งมวลรวม)** บันทึกของชูติต ซึ่งได้รับการยืนยันโดยนักข่าวชาวเยอรมันเฮนนิง ชิกซ์ ในหนังสือปี 2003 **การพยายามลอบสังหารอาเดนาวร์: ประวัติศาสตร์ลับของการโจมตีทางการเมือง** เผยบทบาทหลักของเบกินในการอนุมัติ การเงิน และการวางแผนปฏิบัติการ

การคลี่คลายของแผนการ

ความพยายามลอบสังหารทั้งกล้าหาญและสมัครเล่น เมื่อวันที่ 27 มีนาคม 1952 พัสดุกี่ส่งถึงนายกรัฐมนตรีอาเดนาวร์มาถึงสำนักงานใหญ่ตำรวจมิดนิก ทำให้เกิดความสงสัยจากลายมือเด็กและการ地址ผิด พัสดุกี่ซ่อนระเบิดไว้ในสารานุกรม ถูกส่งโดยเด็กวัยรุ่นสองคนที่ถูกจ้างโดยผู้สมรู้ร่วมคิด เด็กๆ ที่สงสัยอะไรบางอย่าง แจ้งตำรวจแทนที่จะส่ง เมื่อเจ้าหน้าที่พยายามตรวจสอบพัสดุกี่ มันระเบิด ข่าตำรวจบาวาเรีย คาร์ล โรเคิร์ต และบาดเจ็บอีกสองคน

ในเวลาเดียวกัน ระเบิดจดหมายอีกสองลูกถูกส่งไปยังสถานที่ที่คณะผู้แทนอิสราเอลและเยอรมันกำลังเจรจาใช้ โดยกลุ่มที่เรียกตัวเองว่าองค์กรพาร์ติซานยิวอ้างความรับผิดชอบ ระเบิดเหล่านี้ไม่ถึงเป้าหมาย แต่การระเบิดในมิวนิกกระตุ้นการสอบสวนระหว่างประเทศ เจ้าหน้าที่ฝรั่งเศสและเยอรมันติดตามแผนการไปยังผู้ต้องสงสัยชาวอิสราเอลห้าคนในปารีส ทั้งหมดเชื่อมโยงกับ Irgun รวมถึงเอลีเชอร์ ชูติต ที่ยอมรับว่าจัดเตรียมอุปกรณ์ระเบิด ผู้ต้องสงสัยถูกจับแต่ต่อมาอนุญาตให้กลับอิสราเอล โดยหลักฐานถูกปิดผนึกเพื่อหลีกเลี่ยงการปลุกความรู้สึกต่อต้านยิวในเยอรมนี

บันทึกความทรงจำของชูติต ที่ตีพิมพ์ในทศวรรษ 1990 ให้ข้อมูลเชิงลึกสำคัญเกี่ยวกับแรงจูงใจและการดำเนินการของแผนการ เขาอ้างว่าเจตนาไม่ใช่การฆ่าอาเดนาวร์ แต่เพื่อสร้างความสนใจจากสื่อระหว่างประเทศและขัดขวางการเจรจาใช้ “ชัดเจนสำหรับเราทุกคนว่าพัสดุกี่ไม่มีโอกาสถึงอาเดนาวร์” ชูติตเขียน แนะนำว่าแผนการถูกออกแบบเป็นการกระทำเชิงสัญลักษณ์ อย่างไรก็ตาม การอ้างนี้ถูกโต้แย้ง เนื่องจากการมีส่วนร่วมของเบกินและผลลัพธ์ที่ร้ายแรง—การตายของตำรวจ—บ่งชี้ถึงเจตนาที่จริงจังกว่า ชูติตเล่าถึงความมุ่งมั่นส่วนตัวของเบกิน รวมถึงการเสนอขายนาฬิกาทองเพื่อระดมทุนเมื่อเงินหมด และการประชุมกับสมาชิกรัฐสภาอิสราเอล โยชานัน บาเดอร์ และไซม์ ลันเดา รวมถึงอดีตหัวหน้าหน่วยข่าวกรอง Irgun อับบา เซอร์เชอร์ เพื่อประสานงานแผนการ

ผลที่ตามมาและการปกปิด

รัฐบาลเยอรมนีตะวันตกภายใต้การนำของอาเดนาวร์ และนายกรัฐมนตรีอิสราเอล ดาวิด เบน-กูเรียน ต่างพยายามลดความสำคัญของเหตุการณ์เพื่อรักษาความสัมพันธ์ทวิภาคีที่เปราะบาง อาเดนาวร์ที่รู้ต้นกำเนิดของแผนการ เลือกที่จะไม่ไล่ล่าอย่างจริงจัง กลัวปฏิกิริยาต่อต้านยิวในเยอรมนีหรือการขัดขวางชดใช้ เบน-กูเรียน ที่สนับสนุนข้อตกลงชดใช้ ชื่นชมความยับยั้งชั่งใจของอาเดนาวร์ เนื่องจากการเปิดเผยบทบาทของเบกินอาจทำให้ความสัมพันธ์เยอรมัน-อิสราเอลที่เพิ่งเกิดใหม่ตึงเครียด รายละเอียดส่วนใหญ่ถูกปิดบังจนถึงปี 2006 เมื่อ **Frankfurter Allgemeine Zeitung** ตีพิมพ์ตอนจากบันทึกความทรงจำของชูติต ทำให้เกิดความสนใจและการถกเถียงใหม่

ในอิสราเอล บทบาทของเบกินยังคงคลุมเครือมานานหลายทศวรรษ เลขาส่วนตัวของเขา เยอีเอล คาติชัย และเอิร์ชล มาโคว ผู้อำนวยการศูนย์มรดกเมนาเชม เบกิน อ้างว่าไม่รู้เรื่องแผนการเมื่อถูกถามในปี 2006 อย่างไรก็ตาม บันทึกของชูติต ที่ได้รับการสนับสนุนจากการวิจัยของชิกซ์ ทั้งความสงสัยน้อยมากเกี่ยวกับการมีส่วนร่วม

ของเบกิน การเปิดเผยนี้ทำให้分析师ตกใจ เนื่องจากสถานะในภายหลังของเบกินในฐานะผู้สร้างสันติภาพ และยกประเด็นคำถามเกี่ยวกับจริยธรรมของความรุนแรงทางการเมืองในยุคหลังโฮโลคอสต์

ความพยายามลอบสังหารล้มเหลวในการขัดขวางข้อตกลงการชดใช้ ซึ่งลงนามในเดือนกันยายน 1952 เยอรมนีตะวันตกจ่ายเบื้องต้นประมาณ 3 พันล้านมาร์กเยอรมันให้อิสราเอลและ 450 ล้านให้การประชุมการเรียกร้อง โดยมีการจ่ายต่อเนื่องเมื่อมีการเรียกร้องใหม่ ข้อตกลงนี้เสริมเศรษฐกิจอิสราเอลและเป็นก้าวสำคัญในการชำระบัญชีทางศีลธรรมของเยอรมนี แม้จะยังคงแบ่งแยก การรอดชีวิตและความมุ่งมั่นของอาเดนาวร์เสริมตำแหน่งภายในและระหว่างประเทศของเขา สนับสนุนการเลือกตั้งใหม่ในปี 1953

มรดกและความสำคัญทางประวัติศาสตร์

ความพยายามลอบสังหารคอนราต อาเดนาวร์เน้นย้ำอารมณ์ดิบและการเมืองที่ซับซ้อนของยุคหลังโฮโลคอสต์สำหรับเบกินและพันธมิตร ข้อตกลงชดใช้เป็นสัญลักษณ์ของการทรยศต่อความทุกข์ทรมานของชาวยิว แต่การตอบสนองด้วยความรุนแรงของพวกเขาก็บ่อนทำลายอำนาจศีลธรรมของอิสราเอลและเป้าหมายทางการเมือง การตัดสินใจของอาเดนาวร์ในการปิดบังเรื่องนี้สะท้อนความมุ่งมั่นเชิงปฏิบัติของเขาต่อการปรองดอง แต่ต้องเสียค่าใช้จ่ายด้านความโปร่งใส เหตุการณ์นี้ยังเน้นความท้าทายในการนำทางความยุติธรรม ความทรงจำ และผลประโยชน์ชาติในเงามืดของการฆ่าล้างเผ่าพันธุ์

วันนี้ แผนการนี้เป็นเพียงเชิงอรรถในมรดกของทั้งอาเดนาวร์และเบกิน ถูกบดบังด้วยความสำเร็จในภายหลัง อาเดนาวร์ได้รับการเฉลิมฉลองในฐานะบิดาผู้ก่อตั้งเยอรมนีสมัยใหม่และการรวมยุโรป ขณะที่เบกินถูกจดจำสำหรับบทบาทในการรักษาสันติภาพกับอียิปต์ อย่างไรก็ตาม ความพยายามในปี 1952 เป็นเครื่องเตือนใจถึงความผันผวนของปีแรกๆ ของสงครามเย็น เมื่อความแตกแยกทางอุดมการณ์และบาดแผลทางประวัติศาสตร์กระตุ้นมาตรการสุดโต่ง มันยังกระตุ้นให้ไตร่ตรองเกี่ยวกับจริยธรรมของความรุนแรงทางการเมืองและความสมดุลที่ละเอียดอ่อนของการทูตในการจัดการกับความโหดร้ายในอดีต

อย่างที่นักประวัติศาสตร์โมเช ซิมเมอร์มันน์กล่าว ความลับของแผนการถูกขับเคลื่อนด้วยความปรารถนาร่วมกันในการปกป้องการปรองดองเยอรมัน-อิสราเอล การเปิดเผยที่ล่าช้าของมัน ผ่านบันทึกความทรงจำของชูดิตและการรายงานที่ตามมา เชิญชวนให้เราต่อสู้กับความคลุมเครือทางศีลธรรมของยุคสมัยที่ผู้รอดชีวิต รัฐบุรุษ และนักรบต่อสู้กับมรดกของโฮโลคอสต์ในวิธีที่แตกต่างกันอย่างลึกซึ้ง